

Arrest

nr. 84 997 van 20 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige X, geboren 21 augustus 1994, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 december 2011 tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) en houdende het bevel tot terugbrenging van X (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 maart 2012.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door haar advocaat B. DE SCHUTTER en van advocaat A. DE MEU die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Eritrese nationaliteit, is geboren op X.

De verzoekende partij verklaart België te zijn binnengekomen op 22 april 2011.

Op 26 april 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige.

Er wordt tevens een fiche van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling opgesteld. De verzoekende partij verklaart geen familie te hebben in België.

Op 26 april 2011 verklaart de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie dat de niet-begeleide minderjarige, zijnde de verzoekende partij, onder zijn hoede komt.

Op 2 september 2011 wordt de heer R.V.D.W. (...) aangewezen als de voogd van de verzoekende partij.

Uit de vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat de verzoekende partij reeds op 27 november 2008 geregistreerd werd in Bari, te Italië.

Op 4 oktober 2011 bevalt de verzoekende partij van een dochter, T.G.T(...).

Op 17 november 2011 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten in toepassing van artikel 16.1.c van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort: Dublin-II-Verordening).

Daar Italië niet binnen de vooropgestelde termijn in artikel 20, § 1, b van de Dublin-II-Verordening heeft gereageerd op dit overnameverzoek, wat conform artikel 20, § 1, c van de Dublin-II-Verordening gelijkstaat met een stilzwijgende aanvaarding van het terugnameverzoek, worden de Italiaanse autoriteiten op 7 december 2011 middels een tacit-agreement op de hoogte gesteld van de verplichting om de verzoekende partij en haar dochter terug te nemen.

Op 9 december 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten T. E. Y.(...)

geboren te Bate , op (in) (...)1994

van nationaliteit te zijn : Eritrea

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene verklaarde dat zij op 22.04.2011 is aangekomen in België. Vier dagen later, op 22.04.2011 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Eritrea te bezitten en verklaarde geboren te zijn te Bate op 21.08.1994. Aangezien betrokkene volgens de bij haar asielaanvraag van 26.04.2011 opgegeven geboortedatum minderjarig zou zijn, werd zij geregistreerd als niet-begeleide minderjarige. De Dienst Voogdij van de FOD Justitie liet de DVZ dezelfde dag (26.04.2011) per fax weten betrokkene onder haar hoede te nemen en op 02.09.2011 werd betrokkene door de Dienst Voogdij van de FOD Justitie toegewezen aan een voogd. De DVZ werd hiervan op 02.09.2011 per fax van op de hoogte gebracht.

Uit het Eurodacverslag van 27.04.2011 blijkt dat betrokkene in Italië asiel heeft aangevraagd. Op 07.12.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 §1 c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1 b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 34312003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot terugname dat hen op 17.11.2011 op basis van art. 16.1 .c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 14.11.2011 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 27.04.2011 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Italië. Betrokkene bleef bij haar verklaringen dat ze nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene verklaarde dat ze op tweejarige leeftijd van Eritrea naar Ethiopië reisde met haar ouders. Vanuit Ethiopië zou ze in 2008 naar Soedan gereisd zijn. Vanuit

Soedan zou ze vervolgens in april 2011 naar een onbekend land gereisd zijn waar ze eveneens in april 2011 zou zijn aangekomen. Van dat onbekende land zou ze vervolgens naar een ander onbekend land gereisd zijn op 22.04.2011 om vervolgens vanuit dat onbekende land naar België te reizen. Op 22.04.2011 zou ze in België zijn aangekomen waar ze op 26.04.201 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 04.10.2011 beviel betrokkene in België van een dochter T. G. T.(...).

Op basis van het Eurodacverslag van 27.04.2011 waaruit blijkt dat betrokkene wel degelijk asiel heeft aangevraagd in Italië op 27.11.2008 en met de toepassing van art. 6 van de Verordening van de Raad (EG) nr. 34312003 van 18.02.2003 waarbij de behandeling van het asielverzoek bij ontstentenis van gezinsleden, zoals bepaald in de definitie van gezinsleden in art 2.i van de Dublin-II-Verordening, berust bij de lidstaat waarbij de minderjarige zijn asielverzoek heeft ingediend, werd voor betrokkene op 17.11.2011 een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 34312003 van 18.02.2003 (verder Dublin-II-Verordening) aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 07.12.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 20 1c verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene tengevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 20 §1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) van het verzoek tot terugname dat hen op 17.11.2011 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt. Op 07.12.2011 werden de Italiaanse autoriteiten er eveneens van op de hoogte gebracht dat betrokkene op 04.10.2011 in België beviel van een dochter T. G. T.(...), geboren te Ottignies-Louvain-La-Neuve met het staatsburgerschap van Eritrea, waarbij de Belgische autoriteiten de toepassing inriepen van art. 4.3 van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat zij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene brengt geen dergelijke elementen aan (DVZ, vraag 21). Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land, zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen concrete elementen aan (DVZ, vraag 21). Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de

verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar Eritrea of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten haar zouden repatriëren naar Eritrea of het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Betrokkene verklaarde dat met betrekking tot familieleden dat zij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 16 & 17). Op basis van de bovenstaande informatie is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Dublin-II-Verordening is derhalve niet aan de orde.

Tijdens haar Dublin-gehoor door de DVZ op 14.11.2011 werd aan betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) zij in België asiel vroeg. Betrokkene verklaarde dat ze denkt dat België een goed land is waar ze ten volle haar kansen zal krijgen om haar studies af te maken en zich te ontplooien (DVZ, vraag 19). Met betrekking tot deze opgegeven verklaring waarom ze specifiek in België asiel wil aanvragen, dient te worden opgemerkt dat de asielprocedure in België tot doel heeft om met de toepassing van de Vluchtelingenconventie van Genève bescherming te bieden aan mensen die hun land omwille van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie van Genève, zijn ontvlucht en dit omwille van één van de motieven van de Vluchtelingenconventie of om mensen bescherming te bieden die in hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure opstarten in België omdat men zijn studies wil afmaken en zich wil ontplooien, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van de asielprocedure en laat een misbruik van de asielprocedure vermoeden. Het volgen van betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen zou bovendien neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin- 11-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een Vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om haar asielaanvraag in België te behandelen.

Aangaande de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke land, in casu Italië, zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat er geen redenen zijn om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten (DVZ, vraag 21).

Met betrekking tot haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 14.11.2011 dat ze goed en gezond is (DVZ, vraag 20).

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 32, art 7. of art. 15 van de Verordening van de Raad (EG) Nr. 343/2003 van 18 februari 2003. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 5115 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 16.1 .c, art. 20 §1 b en art. 20 §1 c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 en moet betrokkene zich binnen de dertig (30) dagen aanbieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië”.

Tevens wordt aan de voogd ten aanzien van de verzoekende partij bevel gegeven tot terugbrenging (bijlage 38).

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, eerste lid, 1° wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is niet toegelaten tot verblijf aangezien de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene

op basis van art.6, art. 16.1.c, art. 20 §1b en art. 20 §1c van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tengevolge van de Tacit-Agreement die aan hen werd overgemaakt op 07.12.2011 aangezien zij de antwoordtermijn vervat in art. 20§1b van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) zonder reactie hebben laten verstrijken na het verzoek tot terugname dat hen op 17.11.2011 op basis van art. 16.1.c van de Dublin-II-Verordening werd overgemaakt zoals uitgebreid en gedetailleerd werd uiteengezet in de beslissing bijlage 26quater voor betrokkene die op 09.12.2011 aan haar voogd, mijnheer V.D.W. R.(...), werd betekend.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel van haar inleidend verzoekschrift voert de verzoekende partij in hoofddorde de schending aan van artikel 6.2 van de Dublin-II-Verordening en dit “voor zoveel als nodig” in samenhang met artikel 4.4 van diezelfde Verordening.

In een tweede middel van haar inleidend verzoekschrift voert de verzoekende partij in ondergeschikte orde en “onder alle voorbehoud” de schending aan van artikel 4.5 van de Dublin-II-Verordening.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 20 februari 2012 met betrekking tot het door de verzoekende partij ontwikkelde middel als grond tot verwerping van het beroep het volgende gesteld: “De middelen missen feitelijke en juridische grondslag”.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 7 maart 2012 diende de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 11 april 2012 stelt de verzoekende partij dat zeker in haar eerste middel een feitelijke en juridische grondslag te vinden is en verwijst naar de artikelen 6 en 13 van de Dublin-II-Verordening, alsmede naar het voorstel van de Europese Commissie betreffende het aanpassen van voornoemd artikel 6 van de Dublin-II-Verordening naar “de meest recente asielaanvraag”. Tevens merkt zij op dat zij in het administratief dossier geen enkel spoor kon terugvinden wat betreft de gestelde asielaanvraag in Italië. Er blijkt slechts een Eurodac-hit met hoofding van de Belgische Staat, waarbij het volgens de verzoekende partij niet duidelijk is of dit een officieel bewijs van de Eurodac-databank betreft, dan wel “zelf werd opgesteld”. Zij erkent dat zij zulks niet heeft aangevoerd in haar verzoekschrift, maar koppelt deze opmerkingen aan artikel 6 van de Dublin-II-Verordening.

Waar de verzoekende partij betoogt dat België - in tegenstelling tot Italië - verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielverzoek overeenkomstig artikel 6 van de Dublin-II-Verordening, merkt de Raad op dat de verzoekende partij volledig voorbijgaat aan artikel 5 van voormelde Verordening. Artikel 5 van de Dublin-II-Verordening bepaalt immers het volgende:

“1. De in dit hoofdstuk vastgestelde criteria aan de hand waarvan wordt bepaald welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek, zijn van toepassing in de volgorde waarin zij voorkomen in de tekst.

2. Welke lidstaat met toepassing van deze criteria verantwoordelijk is, wordt vastgesteld op grond van de situatie op het tijdstip waarop de asielzoeker zijn verzoek voor de eerste maal bij een lidstaat indient.”

De Raad stelt vast aan de hand van de stukken in het administratief dossier, met name aan de hand van het Eurodac-verslag van 27 april 2011, dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden genomen te Bari in Italië op 27 november 2008 en dat zij er een asielaanvraag indiende (Eurodac-databank). Immers dient gewezen op artikel 2.3 van de verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, dat betrekking heeft op de toezending van gegevens door een lidstaat aan de centrale gegevensbank Eurodac. Voormeld artikel luidt als volgt:

"Door middel van het referentienummer overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder d), van de Eurodac-verordening moeten de gegevens ondubbelzinnig aan een persoon en aan de lidstaat die de gegevens toezendt kunnen worden gekoppeld. Voorts moet uit dat nummer kunnen worden opgemaakt of het gaat om een asielzoeker, dan wel om een persoon als bedoeld in artikel 8 of artikel 11 van de Eurodac-verordening. Het referentienummer begint met de kenletter(s) waarmee de lidstaat die de gegevens heeft toegezonden overeenkomstig de in bijlage 1 vermelde norm wordt aangeduid. Na de kenletter(s) volgt de identificatie van de personencategorie. Gegevens van asielzoekers worden aangeduid met "1", van personen als bedoeld in artikel 8 van de Eurodac-verordening met "2" en van personen als bedoeld in artikel 11 van de Eurodac-verordening met "3". De centrale eenheid stelt de nodige technische procedures voor de lidstaten op, zodat de centrale eenheid ondubbelzinnige gegevens ontvangt."

Uit de gegevens van het administratief dossier, meer in het bijzonder uit het uit de Eurodac-databank bekomen resultaat van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoekende partij, voorzien van het referentienummer "IT1BA006DB", blijkt aldus dat de verzoekende partij in Italië reeds een asielverzoek indiende.

Op 26 april 2011 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. De Raad stelt vast dat de Belgische autoriteiten om de terugname van de verzoekende partij en haar minderjarige dochter hebben verzocht op grond van artikel 16.1.c van de Dublin-II-Verordening, met name een asielzoeker wiens verzoek in behandeling is en zich ophoudt in een andere lidstaat en dat Italië overeenkomstig artikel 20.1.c van de Dublin-II-Verordening wordt geacht in te stemmen met de terugname van de verzoekende partij en haar minderjarige dochter wegens het verstrijken van de in artikel 20.1.b van de Dublin-II-Verordening bepaalde termijn. Het administratief dossier bevat dienvolgens geen elementen die kunnen doen besluiten als zou België - in plaats van Italië - verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het asielverzoek van de verzoekende partij.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 20 februari 2012 opgenomen grond aangaande de middelen van de verzoekende partij kan worden vastgesteld dat een schending van de bepalingen zoals door de verzoekende partij omschreven in haar verzoekschrift en aangegeven sub punt 2.1 van dit arrest, niet wordt aangetoond.

Het beroep is ongegrond.

2.4 Verder dient erop gewezen dat in de mate waarin de verzoekende partij zich zowel in haar verzoek tot horen van 7 maart 2012 als ter terechtzitting van 11 april 2012, beroept op artikel 13 van de Dublin-II-Verordening, de verzoekende partij hierbij zowel in haar verzoek tot horen als ter terechtzitting een nieuw middel, dan wel een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van de in haar verzoekschrift ontwikkelde middelen, ontwikkelt.

Er dient op gewezen dat middelen, ook indien deze de openbare orde raken, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472; RvS 22 april 2010, nr. 203 209; RvS 4 maart 2010, nr. 201 497; RvS 10 februari 2010, nr. 200 738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

In de eerste plaats dient nogmaals te worden benadrukt dat het verzoek tot horen niet als bijkomende memorie mag beschouwd worden, en als dusdanig zodoende niet is voorzien in het procedurereglement, maar dat het proceseconomisch aangewezen was niet te wachten tot de eigenlijke terechtzitting en het middel zo spoedig mogelijk op te werpen. Ook gelet op de rechten van verdediging

was het aangewezen dit te doen, teneinde de verwerende partij de kans te geven op voorhand kennis te nemen van het middel en het desgevallend te kunnen betwisten ter terechtzitting (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200 738).

Er dient vervolgens te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde het voor het eerst zowel in haar verzoek tot horen als ter terechtzitting ontwikkelde middel, dan wel nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar middelen, tevens zo zij al de openbare orde raken, niet te hebben kunnen ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het zowel in het verzoek tot horen van 7 maart 2012 als ter terechtzitting nieuw ontwikkelde middel, dan wel de nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar middelen, is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218 528; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208 472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217 997; RvS 3 mei 2011, nr. 212 904; RvS 5 november 2010, nr. 208 706).

Hetzelfde geldt voor waar de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 april 2012 voorhoudt in het administratief dossier geen enkel spoor te hebben kunnen terugvinden wat betreft de gestelde asielaanvraag in Italië en dat er slechts een Eurodac-hit blijkt met hoofding van de Belgische Staat, waarbij het volgens de verzoekende partij niet duidelijk is of dit een officieel bewijs van de Eurodac-databank betreft, dan wel “*zelf werd opgesteld*” en zodoende een nieuwe argumentatie ter ondersteuning van haar middelen ontwikkelt. Één en ander klemde des te meer daar de verzoekende partij ter terechtzitting van 11 april 2012 zelf te kennen geeft dat zij zulks niet heeft aangevoerd in haar verzoekschrift.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPES,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPES